

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v trestnej veci proti obžalovanému **L. R. a spol.** pre trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 písm. a/, b/ Tr. zák. v znení účinnom do 1. januára 2006 na verejnom zasadnutí 25. januára 2011 v B. o odvolaní obžalovaného Ing. J. V. proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 19. novembra 2008, sp. zn. 4 T 11/2000, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 256 Tr. por. v znení účinnom do 1. januára 2006 odvolanie obžalovaného Ing. J. V. sa **z a m i e t a**.

O d ô v o d n e n i e

Rozsudkom Krajského súdu v Žiline z 19. novembra 2008, sp. zn. 4 T 11/2000, boli obžalovaní **L. R.**, **F. S.**, **Ing. B. L.** a **Ing. J. V.** uznaní za vinných z trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 písm. a/, písm. b/ Tr. zák. v znení účinnom do 1. januára 2006 na tom skutkovom základe, že

po vzájomnej dohode ako členovia organizovanej skupiny v podvodnom úmysle získať finančné prostriedky z účtov klientov peňažných ústavov si od augusta do novembra 1998 vytvorili podmienky na realizáciu platobných operácií prostredníctvom POS terminálu tak, že obžalovaný **L. R.** dňa 24.8.1998 uzatvoril ako konateľ spoločnosti **M., s.r.o. Ž.**, so zástupcom **P., a.s. B.** – filiálka **Ž.**, zmluvu o prijímaní platobných kariet na platenie tovarov a služieb k bežnému účtu číslo **X.**, na základe čoho bol v priestoroch spoločnosti **M., s.r.o. Žilina**, nainštalovaný platobný POS terminál číslo **TN X.**, v nasledujúcom období obžalovaný **F. S.** a obžalovaný **Ing. B. L.** zadovážili z nezistených zdrojov čísla platných platobných kariet, vlastníkmi ktorých boli klienti peňažných ústavov vo Švédsku a po získaní týchto údajov obžalovaní **F. S.**, **Ing. B. L.**, **Ing. J. V.** a obžalovaný **L. R.** v dňoch 18.11. – 19.11.1998 realizovali cez platobný POS terminál neoprávnené bankové operácie – prevody finančných prostriedkov z účtov zodpovedajúcich príslušným číslam platných platobných kariet v počte 91 úspešných prevodov predstavujúcich vo finančnom vyjadrení sumu 3.976.000,- Sk,

následne dňa 19.11.1998 obžalovaný Ľ. R. spolu s obžalovaným Ing. J. V. v P., a.s. B. – filiálka Ž., vybrali z účtu peňažnú sumu 80.000,- Sk a dňa 23.11.1998 sa pokúsil o výber ďalšej čiastky vo výške 1.000.000,- Sk s úmyslom zostatok peňazí previesť na iný účet v Ľ. B., avšak výber ani prevod peňazí neuskutočnili, nakoľko boli pristihnutí príslušníkmi polície, ktorá ich zadržala; uvedeným konaním spôsobili P., a.s. B., t.č. U. B. S., a.s. B., priamu škodu vo výške 83.520,- Sk.

Za to boli odsúdení:

- obžalovaný Ľ. R. podľa § 250 ods. 4 Tr. zák. v znení účinnom do 1. januára 2006 na trest odňatia slobody vo výmere 4 (štyri) roky.

Podľa § 39a ods. 3 Tr. zák. bol pre výkon tohto trestu zaradený do I. (prvej) nápravno výchovnej skupiny.

- obžalovaný F. S. podľa § 250 ods. 4 Tr. zák., s použitím § 35 ods. 2 Tr. zák. v znení účinnom do 1. januára 2006 na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) rokov.

Podľa § 53 ods. 1 Tr. zák. mu bol uložený peňažný trest vo výmere 20.000,- Sk.

Podľa § 54 ods. 3 Tr. zák. pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, bol stanovený náhradný trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) mesiace.

Podľa § 55 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. bol obžalovanému F. S. uložený trest prepadnutia vecí a to:

- 3 ks nábojov ráže 9 mm,
- krabičku so 4 ks surových kľúčov,
- pláténé vrecúško s vecami na čistenie zbraní,
- krabička so 4 ks nábojov.

Podľa § 55 ods. 6 Tr. zák. vlastníkom prepadnutých vecí sa stal štát.

Súčasne s uložením súhrnného trestu bol zrušený výrok o treste v právoplatnom rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 12. novembra 1999, sp. zn. 3 T 33/95 (v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 15. júna 2000, 3 To 27/2000), ktorým bol obžalovanému uložený trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky nepodmienečne so zaradením do prvej nápravno výchovnej skupiny, peňažný trest vo výmere 20.000,- Sk a trest prepadnutia vecí ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na

zrušený výrok obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 39a ods. 3 Tr. zák. bol pre výkon trestu odňatia slobody zaradený do II. (druhej) nápravno-výchovnej skupiny.

Obžalovaný Ing. B. L. podľa § 250 ods. 4 Tr. zák. v znení účinnom do 1. januára 2006 na trest odňatia slobody vo výmere 5 a pol (päť a pol) roka.

Podľa § 39a ods. 3 Tr. zák. bol pre výkon trestu odňatia slobody zaradený do II. (druhej) nápravno-výchovnej skupiny.

Obžalovaný Ing. J. V. podľa § 250 ods. 4 Tr. zák. v znení účinnom do 1. januára 2006 na trest odňatia slobody vo výmere 5 a pol (päť a pol) roka.

Podľa § 39a ods. 3 Tr. zák. bol pre výkon trestu odňatia slobody zaradený do II. (druhej) nápravno-výchovnej skupiny.

Podľa § 228 ods. 1 Tr. por. (v znení účinnom do 1. januára 2006) bola obžalovaným Ľ. Repáňovi, F. S., Ing. B. L. a Ing. J. V. uložená povinnosť spoločne a nerozdielne nahradiť poškodenej strane U. B. S., a.s., Š. L., X. B. škodu vo výške 83.520,- Sk.

Proti tomuto rozsudku podali v zákonnej lehote odvolanie obžalovaní Ľ. R., F. S., Ing. B. L. a Ing. J. V..

O odvolaniach obžalovaných Ľ. R., F. S. a Ing. B. L. rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací na verejnom zasadnutí uznesením zo 16. novembra 2010, sp. zn. 2 To 5/2009 tak, že ich podľa § 256 Tr. por. v znení účinnom do 1. januára 2006 ako nedôvodné zamietol. Na tom istom verejnom zasadnutí, t.j. 16. novembra 2010 bola trestná vec obžalovaného J. V. vylúčená podľa § 23 ods. 1 Tr. por. v znení účinnom do 1. januára 2006 na samostatné konanie z dôvodu nesplnenia zákonných podmienok pre vykonanie verejného zasadnutia v neprítomnosti tohto obžalovaného.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v konečnom dôsledku vo vzťahu k obžalovanému Ing. J. V. vykonal odvolacie konanie ako konanie proti ušlému podľa § 302 Tr. por. a nasl.

v znení účinnom do 1. januára 2006 nakoľko ani po využití všetkých zákonných dostupných prostriedkov sa uvedenému odvolateľovi nepodarilo doručiť upovedomenie o verejnom zasadnutí, na ktoré svojim odvolaním obžalovaný Ing. J. V. dal podnet. Šetrením, vykonaným predsedom senátu odvolacieho súdu bolo zistené, že obžalovaný Ing. J. V. nie je vo väzbe ani vo výkone trestu odňatia slobody. Zároveň sa nezdržiava na žiadnej ním uvádzaných adries, pričom upovedomenie o verejnom zasadnutí sa mu nepodarilo doručiť ani prostredníctvom polície, ktorá neúspešne vykonala pátranie po jeho pobyte. Za tohto stavu odvolací súd dospel k záveru, že bolo preukázané splnenie zákonných podmienok uvedených v § 302 ods. 1 Tr. por. menovite, že obžalovaný Ing. J. V. sa vyhýba trestnému stíhaniu (ako to robil už aj počas prvostupňového konanie) tým, že sa skrýva, a preto predseda senátu vydal 11. januára 2011 opatrenie o vykonaní odvolacieho konania vo vzťahu k obžalovanému Ing. J. V. ako konania proti ušlému, pričom ďalej postupoval podľa § 306 Tr. por.

Obžalovaný Ing. J. V. v odvolaní odôvodnenom prostredníctvom obhajcu namietol správnosť výroku o vine s tým, že sa žiadneho protiprávneho konania nedopustil. Jeho trestnú zodpovednosť nemôže zakladať skutočnosť, že v B. čakal so spoluobžalovaným Ľ. R., kým tomuto pripraví peniaze na výber. Výpoveď obžalovaného Ľ. R. je účelová, lebo tohto nikdy nenahováral, aby si dal nainštalovať POS terminál. Za usvedčujúci dôkaz nemožno považovať ani výpis z odpočúvania telefonických hovorov, a to pre ich nehodnovernosť vzhľadom na neexistenciu nosičov zvukových záznamov, na ktorých mal byť zachytený obsah jednotlivých hovorov. Jeho konanie nenaplnilo znaky skutkovej podstaty trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 písm. a/, b/ Tr. zák. Z uvedených dôvodov preto navrhol, aby odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. b/, c/ Tr. por. napadnutý rozsudok zrušil a aby podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec vrátil súdu prvého stupňa s príkazom, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Zástupkyňa generálneho prokurátora Slovenskej republiky navrhla na verejnom zasadnutí odvolanie obžalovaného Ing. J. V. zamietnuť ako nedôvodné podľa § 256 Tr. por. v znení účinnom do 1. januára 2006, a to vzhľadom na správnosť všetkých výrokov napadnutého rozsudku, dotýkajúcich sa tohto obžalovaného.

Obžaloba v predmetnej veci bola podaná na súde prvého stupňa pred dňom nadobudnutia účinnosti zákona č. 301/2005 Z.z. v znení neskorších predpisov (Trestný poriadok) t.j. pred 1. januárom 2006, preto podľa prechodného ustanovenia § 564 ods. 4 tohto zákona konanie v prvom stupni na krajskom súde ako aj konanie o riadnom opravnom

prostriedku proti takému rozhodnutiu krajského súdu sa vykonalo podľa doterajších predpisov, t.j. podľa zákona č. 141/1961 Zb. o trestnom konaní súdnom (Trestný poriadok) v znení neskorších predpisov, inak účinného do 1. januára 2006.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací po zistení, že neprichádza do úvahy rozhodnutie podľa § 253, preskúmal podľa § 254 ods. 1, ods. 2 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov napadnutého rozsudku dotýkajúceho sa obžalovaného Ing. J. V. ako aj konanie, ktoré tejto časti rozsudku predchádzalo a zistil, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Pokiaľ ide o námietku, uplatnenú aj v odvolaní o nepoužiteľnosti prepisov záznamov telefonických hovorov, ktorú ale krajský súd neakceptoval najmä s prihliadnutím na výpovede svedkov pplk. J. P. a pplk. Ing. J. P. potvrdzujúcich vecnú správnosť urobených predpisov, t.j. ich zhodu s prepisovanými, no pre poruchu archivačného systému nezachovanými zvukovými nahrávkami treba uviesť, že samotným dôkazom v zmysle § 88 ods. 5 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 je záznam telekomunikačných činností a nie prepis takého záznamu. V posudzovanej veci nešlo ani o doslovný prepis (viď výpoveď svedka pplk. Ing. J. P.) preto, hlavne ale pre nemožnosť jeho porovnania so samotným záznamom v procese dokazovania pred súdom, rešpektujúc aj zásadu bezprostrednosti, nebolo možné sa zákonu zodpovedajúcim spôsobom vyrovnat' s námietkou obžalovaného Ing. J. V. (ale aj spoluobžalovaných) o obsahovej nedôveryhodnosti urobených prepisov. Za tohto stavu krajský súd nepostupoval v súlade so zákonom keď uvedený dôkazný prostriedok považoval za jeden z prameňov dôkazov svedčiacich o vine obžalovaného. Pre posúdenie obhajoby Ing. J. V. a jeho tvrdení, že výpovede spoluobžalovaného Ľ. R. sú účelovou lžou má však význam (ako bude neskôr uvedené) samotná existencia údajov o uskutočnenej telekomunikačnej prevádzke, najmä 23. novembra 1998, kedy došlo k zadržaniu oboch uvedených obžalovaných v priestoroch bývalej P., a.s., filiálka Ž..

Skôruvedené konštatovanie odvolacieho súdu o nepoužiteľnosti prepisov zaznamenávajúcich obsah uskutočnenej telekomunikačnej prevádzky však vôbec neobsahuje správnosť záverov prvostupňového súdu pokiaľ ide o výrok o vine, pričom najvyšší súd sa stotožňuje s hodnotením dôkaznej situácie krajským súdom v tom smere, že podstatným dôkazom preukazujúcim vinu aj obžalovaného Ing. J. V. je výpoveď obžalovaného (v súčasnosti už odsúdeného) Ľ. R. z 23. novembra 1999, prečítaná na hlavnom pojednávaní postupom podľa § 207 ods. 2 Tr. por., v ktorej a rovnako aj pri konfrontáciách s obžalovaným F. S. 24. marca 2000 a s obžalovaným Ing. B. L. 17. decembra 1999 usvedčil zo spáchania

žalovaného skutku aj obžalovaného Ing. J. V., pričom nemožno akceptovať jeho výhrady, že ide o dôkaz nevierohodný, nepostačujúci pre uznanie viny.

Čo sa týka procesného aspektu výpovede obžalovaného Ľ. R. z 23. novembra 1999 krajský súd fakticky neprihliadol na právny názor vyslovený v zrušujúcom uznesení odvolacieho súdu zo 6. novembra 2007, sp. zn. 2 To 60/2005 o nepoužiteľnosti tohto dôkazného prostriedku vo vzťahu ku spoluobžalovaným Ľ. R., pretože výpoveď tohto nebola urobená kontradiktórnym spôsobom, pričom nešlo o neodkladný úkon.

Napriek tejto konštatácii odvolací súd nezrušil prvostupňový rozsudok pre podstatné chyby konania (preto, že výrok o vine bol v rozhodujúcej miere opretý o dôkaz, ktorý nebol vykonaný zákonným spôsobom), lebo vzhľadom na vývoj judikatúry prijatej najvyšším súdom v období po vydaní zrušujúceho uznesenia zo 6. novembra 2007 musel korigovať spomenutý právny názor vyslovený v tomto rozhodnutí.

Platí naďalej, že právo obvineného na obhajobu je obmedzené v miere nezlučiteľnej s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ak je výrok súdu o vine založený výlučne alebo v rozhodujúcej miere na výpovedi osoby (svedka alebo spoluobvineného), ktorú obvinený alebo jeho obhajca nemali možnosť aspoň raz vypočúvať kontradiktórnym spôsobom. Z princípu kontradiktórnosti však aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva existujú výnimky a jeho dodržiavanie nie je absolútne. Výnimku z kontradiktórnosti postupu predstavujú výpovede svedkov, ktorí majú v zmysle § 263 ods. 3 písm. b/ Tr. por. charakter neodkladného alebo neopakovateľného úkonu (pozri k tomu stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 7. decembra 2009, Tpj 63/2009, uverejnené pod č. 30/2010 Zbierky stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky) a tiež výsluch obvineného, pokiaľ je neodkladným úkonom.

Podľa rozhodnutia trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky Tpj 37/2010, prijatého na zasadnutí tohto kolégia 14. júna 2010, výsluch obvineného bude spravidla neodkladným úkonom (§ 160 ods. 5 Tr. por. účinného do 1. januára 2006) vo vzťahu k neskôr spoluobvineným, ktorým dovedty nemohlo byť vznesené obvinenie pre objektívne prekážky (neboli známi, boli na úteku a pod.) za podmienky, že pri takom výsluchu obvinený vypovedal k spoločnej trestnej činnosti spáchanej s ďalšími spoluobvinenými alebo bola daná iná bezprostredná súvislosť takýchto neskorších

spoluobvinených s trestnou činnosťou obvineného, ktorý bol vypočúvaný v rámci neodkladného úkonu.

Takýto výsluch je dôkazom získaným spôsobom zodpovedajúcim ustanoveniam Trestného poriadku, a preto je možné podľa § 211 ods. 2 písm. b/ Tr. por. účinného do 1. januára 2006 prečítať zápisnicu o výsluchu bývalého spoluobžalovaného, ktorý sa vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní v podstatných bodoch odchyľuje od svojej skoršej výpovede.

Uvedené sa v celom rozsahu vzťahuje aj na situáciu, keď sa vedie spoločné trestné stíhanie proti viacerým spoluobžalovaným, z ktorých niektorý odoprel na hlavnom pojednávaní vypovedať, a preto sa uplatnil postup podľa § 207 ods. 2 Tr. por. v znení účinnom do 1. januára 2006.

V posudzovanej veci z hľadiska určenia toho, či výsluch obžalovaného Ľ. R. z 23. novembra 1999 možno považovať za neodkladný úkon v zmysle § 160 ods. 5 Tr. por. v znení účinnom do 1. januára 2006 nie je rozhodujúce to, že tento obžalovaný už bol skôr stíhaný ako obvinený a bol vo väzbe ale to, že po vznesení obvinenia 22. novembra 1999 obžalovaným Ing. B. L. a Ing. J. V. a po ich zadržaní bolo potrebné v súvislosti s rozhodovaním o väzbe menovaných vykonať procesné úkony, ktoré by odôvodnili aj materiálnu podmienku väzby, ktorou treba rozumieť dôvodnosť vznesenia obvinenia. Nepochybne takýmto úkonom bola výpoveď obžalovaného Ľ. R. z 23. novembra 1999, vtedy ešte v procesnej pozícii obvineného, t.j. deň po vznesení obvinenia F. S., Ing. B. L. a Ing. J. V.. Zdôrazniť treba to, že v súvislosti s rozhodovaním o obmedzení osobnej slobody zadržaných obvinených vzhľadom na zákonné lehoty, v ktorých musel byť podaný návrh na vzatie do väzby, nebolo možné s výsluchom Ľ. R. otáľať až do doby, kedy bude zadržaný obžalovaný F. S. (k tomu došlo až 14. decembra 1999). Z uvedených dôvodov výsluch obvineného Ľ. R. z 23. novembra 1999 má povahu neodkladného úkonu, ide o dôkaz vykonaný v súlade so zákonom, preto zápisnicu o tomto výsluchu bolo možné prečítať postupom podľa § 207 ods. 2 Tr. por. v znení účinnom do 1. januára 2006 (rovnako aj zápisnice o konfrontácii s obžalovanými F. S. a Ing. B. L., kde princíp kontradiktórnosti bol dodržaný) a posudzovať takto získaný dôkaz v rámci hodnotenia dôkazov.

Ako už bolo naznačené tejto procesnej činnosti prvostupňového súdu nemožno vytknúť nerešpektovanie ustanovenia § 2 ods. 6 Tr. por., zakotvujúceho pravidlá pre hodnotenie dôkazov.

Obhajoba obžalovaného Ing. J. V., že spomenutá usvedčujúca výpoveď obžalovaného Ľ. R. z 23. novembra 1999 je účelová lož, ktorá je súčasťou aj jeho odvolacích námietok, je neopodstatnená. Aj podľa názoru odvolacieho súdu obžalovaný Ľ. R. dôveryhodne vysvetlil, prečo pôvodne v konaní pred Okresným súdom Žilina, kde bol sám obžalovaný a neprávoplatne odsúdený rozsudkom, zrušeným odvolacím Krajským súdom v Žiline, uvádzal nepravdivú verziu o priebehu skutku a osobách na ňom zúčastnených. Ovplyvňovanie tohto obžalovaného príslubom pomoci v trestnom konaní, vrátane zabezpečenie prepustenia z väzby, sľubovaním odmeny za neprezradenie účasti ďalších spoluobžalovaných na spáchaní trestného skutku a napokon aj hrozbami vážnej ujmy tomuto obžalovanému a jeho rodine okrem samotného Ľ. R. potvrdila aj svedkyňa J. R., bývalá manželka obžalovaného Ľ. R., a to aj pri konfrontácii s obžalovaným Ing. J. V.. Pôvodnú výpoveď obžalovaného Ľ. R. z 23. novembra 1998, v ktorej tvrdil, že všetko robil sám (so subjektívnym presvedčením o súladnosti jeho konania so zákonom) a mal k dispozícii aj fyzicky platobné karty vyvrátil svedok Ing. D. J., bývalý riaditeľ filiálky P. a.s. v Ž., ktorý potvrdil, že obžalovaný Ľ. R. neovládal proces autorizácie platobných kariet. Zistenie, že pôvodná výpoveď obžalovaného Ľ. R. odporovala realite má oporu aj vo výpovedi svedka A. S. z A. (A. C. S.), z ktorej vyplynulo, že neboli použité platobné karty, ale boli zadávané ich čísla ručne, uvedením šestnásťmiestneho čísla príslušnej platobnej karty. Na strane druhej výpoveď svedka M. B., bližšie nekonkretizujúca kontakt obžalovaného Ľ. R. s rusky hovoriacou osobou bez poznania konkrétnych vecných súvislostí nie je dôkazom, potvrdzujúcim pôvodnú výpoveď Ľ. R. o obchodných kontraktach s občanom Ruskej federácie R. K., ktoré mali byť dôvodom zriadenia POS terminálu a uskutočnenia platieb jeho prostredníctvom. Uvedenú okolnosť, ktorú v zmenenej výpovedi (usvedčujúcej aj spoluobžalovaných) označil za nepravdivú aj obžalovaný Ľ. R., nepotvrdil žiadny z vykonaných dôkazov, najmä nikto zo známych a spolupracovníkov obžalovaného Ľ. R., ktorí poznali jeho podnikateľské aktivity a napokon ani jeho účtovníčka, svedkyňa K. C..

Vierohodnosť výpovede obžalovaného Ľ. R. z 23. novembra 1999 aj vo vzťahu k obžalovanému Ing. J. V. bola overená ďalšími vo veci vykonanými dôkazmi, a to aj pokiaľ ide o ich činnosť 23. novembra 1998 v súvislosti s pokusom o výber sumy 1 000 000 Sk a o prevod zostatku peňazí na iný účet v Ľ. B.. Týmto účtom bol účet svedka Š. O., ktorého číslo bolo uvedené na zaistenom prevodnom príkaze. Číslo účtu spomenutého

svedka obžalovaný Ľ. R. nepoznal, vôbec nepoznal ani svedka O.. Z výpovede tohto naopak vyplýva, že tento svedok poznal obžalovaného F. S., pričom tomuto obžalovanému už zhruba rok predtým na jeho žiadosť dovolil poukázať na svoj účet značný obnos peňazí. Svedok O. zároveň potvrdil, že o pripravovanom prevode v posudzovanej veci nemal žiadnu vedomosť. Z uvedeného vyplýva, že informácie o účte na ktorý sa mali peniaze z vtedajšej P., a.s. previesť mohli byť získané len od osoby, ktorá požadovanou informáciou disponovala, pričom touto osobou bol nepochybne obžalovaný F. S.. Z výpovede obžalovaného Ľ. R. vyplýva, že 23. novembra 1998 informáciu o konkrétnom účte získal obžalovaný Ing. J. V. od obžalovaného F. S. v rámci telefonického rozhovoru. Z už skôr spomenutých údajov o uskutočnenej telekomunikačnej prevádzke vyplýva, že aj 23. novembra 1998 v dobe pred zadržaním obžalovaných Ľ. R. a Ing. J. V. k telefonickému kontaktu (prostredníctvom mobilnej siete) ostatne uvedeného obžalovaného a obžalovaného F. S. skutočne došlo. Je preto neprijateľná obhajoba obžalovaného Ing. J. V., ktorý zároveň vylúčil ešte v prípravnom konaní, že by s jeho mobilným telefónom disponovala iná osoba, že spoluobžalovaného F. S. nepoznal a že s ním preto ani nemohol telefonovať.

Správne zistený skutok a dôkazmi preukázaná účasť už právoplatne odsúdených Ľ. R., Ing. B. L. a F. S. a obžalovaného Ing. J. V. na jeho spáchaní súd prvého stupňa aj u ostatne uvedeného obžalovaného dôvodne posúdil ako trestný čin podvodu, pričom v odôvodnení napadnutého rozsudku podrobne a správne rozviedol naplnenie jednotlivých zákonných znakov tohto trestného činu konaním obžalovaných, preto odvolací súd v tomto smere poukazuje na príslušnú časť odôvodnenia napadnutého rozsudku, s ktorou sa stotožňuje.

Aj v prípade obžalovaného Ing. J. V., rovnako ako u ďalších jeho spoluobžalovaných, ako to bolo už konštatované v uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 16. novembra 2010, sp. zn. 2 To 5/2009, sa prvostupňový súd predsa len dopustil pochybenia, keď dospel k záveru, že bol spáchaný trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 písm. a/, b/ Tr. zák. v znení účinnom do 1. januára 2006. Podľa zistenia odvolacieho súdu podľa tohto Trestného zákona, za účinnosti ktorého bol trestný čin spáchaný išlo o trestný čin podvodu spáchaný organizovanou skupinou so spôsobením škody veľkého rozsahu, ktorou k 1. januáru 2006 s prihliadnutím na nariadenie vlády Slovenskej republiky č. 428/2005 Z.z. účinné od 1. októbra 2005, určujúce minimálnu mzdu sumou 6900 Sk sa rozumela škoda vo výške 3 450 000 Sk, pričom trestnou činnosťou obžalovaných bola spôsobená škoda v sume 3 976 000 Sk. Pri určení rozsahu následku v podobe vzniku majetkovej škody nebolo možné prihliadať na neskoršie vládne nariadenia určujúce minimálnu mesačnú mzdu, ako to v posudzovanej veci nesprávne urobil krajský súd

(tento vychádzal z minimálnej mzdy 8100 Sk určenej nariadením vlády SR č. 450/2006, účinným od 1. októbra 2007), pretože od 1. januára 2006 nadobudol účinnosť nový Trestný zákon priamo určujúci rozsahu jednotlivých druhov škôd (§ 125 ods. 1 Tr. zák.) Z hľadiska časovej pôsobnosti Trestného zákona potom pri majetkových trestných činoch prichádzalo do úvahy posudzovanie zohľadňujúce ustanovenie § 89 ods. 13 Tr. zák. v kombinácii s vládnymi nariadeniami ho dopĺňajúcimi, ktoré boli účinné do 1. januára 2006 a ustanovenie § 125 ods. 1 Tr. zák. účinného od 1. januára 2006. Pri takomto postupe by bol krajský súd zistil, že podľa „starého“ Trestného zákona ide o už spomenuté právne posúdenie so spôsobením škody veľkého rozsahu. Podľa zákona účinného od 1. januára 2006 škoda 3 976 000 Sk vzhľadom na ustanovenie § 125 ods. 1 Tr. zák. nie je škodou veľkého rozsahu alebo škodou značnou, pretože škodou veľkého rozsahu sa považuje škoda vo výške najmenej 4 000 000 Sk. Vzhľadom k tomu podľa Trestného zákona účinného od 1. januára 2006 malo byť konanie obžalovaného Ing. J. V. posúdené ako zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a/, c/ Tr. zák. so sadzbou trestu odňatia slobody tri až desať rokov, ktoré právne posúdenie je priaznivejšie ako kvalifikácia konania obžalovaných podľa § 250 ods. 1, ods. 4 písm. a/, ods. 5 Tr. zák. v znení účinnom do 1. januára 2006, keďže za tento trestný čin možno uložiť trest odňatia slobody od päť do dvanásť rokov. V konečnom dôsledku teda krajský súd v rozpore so zákonom rozhodol v prospech obžalovaného Ing. J. V., keď jeho konanie posúdil ako trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 písm. a/, b/ Tr. zák. v znení účinnom do 1. januára 2006 so sadzbou trestu odňatia slobody dva až osem rokov, lebo pri správnom použití zákona išlo o už uvádzaný zločin podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a/, c/ Tr. zák. Na uvedené pochybenie odvolací súd len poukazuje, lebo pre zákaz reformatio in peius vyplývajúci z ustanovenia § 259 ods. 3 Tr. por. je vylúčená akákoľvek zmena v neprospech obžalovaného Ing. J. V. na základe jeho odvolania. Vzhľadom na závažnosť protiprávneho konania obžalovaného, ním spôsobený následok – spôsobenie škody takmer veľkého rozsahu súdom prvého stupňa uložený trest odňatia slobody obžalovanému Ing. J. V. zodpovedá zákonným hľadiskám, rozhodným pre určenie druhu trestu a jeho výmery, uvedeným v § 31 ods. 1 Tr. zák. ako aj účelu trestu vyjadrenému v § 23 ods. 1 Tr. zák. Po splnení prieskumnej povinnosti odvolací súd zistil, že zákonným bol postup krajského súdu aj pri rozhodovaní o zaradení obžalovaného na výkon uloženého trestu do druhej nápravno-výchovnej skupiny postupom podľa § 39a ods. 3 Tr. zák. ako aj o uplatnenom nároku na náhradu škody, a preto odvolanie obžalovaného Ing. J. V. podľa § 256 Tr. por. v znení účinnom do 1. januára 2006 ako nedôvodné zamietol.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.

V B. 25. januára 2011

JUDr. Peter Krájčovič, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Libuša Jánošíková